

vet anført, at loven burde bygge på samme forbrugerbegreb som forbrugerklagenævnens loven og markedsføringsloven, således at lovens beskyttelse kunne udstrækkes til navnlig også at omfatte mindre erhvervsdrivende. Justitsministeriet har forståelse for, at mindre erhvervsdrivende undertiden kan have et lignende behov for beskyttelse som privatpersoner. Imidlertid er en nøjagtig afgrænsning af anvendelsesområdet af væsentlig betydning ved en ufravigelig civilretlig lovgivning, og justitsministeriet har ikke anset det for muligt at foretage en holdbar afgrænsning af de erhvervsdrivende, som i givet fald skulle nyde godt af lovens beskyttelse.

Det er uden betydning, om erhvervsløsen sker med henblik på eget brug eller med henblik på at stille genstanden til disposition for andre til ikke-erhvervsmæssige formål.

Det vil kunne forekomme, at en vare, f. eks. en regne- eller skrivemaskine, et stykke værktøj eller en bil, indkøbes med henblik på anvendelse dels i en erhvervsvirksomhed, dels til private formål. I sådanne tilfælde vil det være afgørende, hvor den overvejende anvendelse skal finde sted. Dette er angivet ved ordet „hovedsagelig“.

Hvad der foran er sagt om forståelsen af udtrykket „hovedsagelig er bestemt til ikke-erhvervsmæssig anvendelse“, finder tilsvarende anvendelse på andre aftaler end køb. Er der eksempelvis tale om en reparation, er det afgørende, om denne (hovedsagelig) udføres for en erhvervsvirksomhed eller for en privatperson.

Ordet „ydelse“ omfatter ikke alene varer og tjenesteydelser, men eksempelvis også fast ejendom, rettigheder og pengelån. Det sidste har betydning i relation til forbudet i § 2 mod uanmodet henvendelse.

Ordet „ydelse“ ville også kunne omfatte en erhvervsdrivendes løn til en ansat. Da man imidlertid ikke har anset det for rigtigt at forbyde erhvervsdrivende at rette uanmodet henvendelse til private om ansættelse, er ved stk. 2, 2. pkt., aftale om at udføre arbejde for en erhvervsdrivende holdt uden for begrebet forbrugeraftale, hvilket også iøvrigt forekommer naturligt.

Visse typer af varer kan finde anvendelse såvel i erhvervsvirksomheder som til private formål, jfr. de eksempler, som er nævnt foran i forbindelse med spørgsmålet om delvis privat anvendelse. Det samme gælder andre ydelser. I forhold til den erhvervsdrivende ville det i sådanne tilfælde ikke være rimeligt udelukkende at lægge vægt på, om varen (ydelsen) faktisk er bestemt til ikke-erhvervsmæssig anvendelse, idet det yderligere bør kræves, at dette er kommet til udtryk over for den erhvervsdrivende. Ved tredje led i definitionen er det derfor gjort til en

betingelse for lovens anvendelighed, at den erhvervsdrivende vidste eller burde vide, at ydelsen hovedsagelig var bestemt til ikke-erhvervsmæssig anvendelse for den anden part. Ved bedømmelsen af dette spørgsmål må der foruden på den anden parts tilkendegivelser bl. a. lægges vægt på varens (ydelsens) art og på, om det sted, hvortil den efter aftalen skal leveres, er en forretningsadresse eller en privat bopæl. Med hensyn til bevisbyrden henvises til bemærkningerne til stk. 3.

Såfremt ydelsen faktisk hovedsagelig anvendes erhvervsmæssigt, er den anden part afskåret fra at påberåbe sig lovens regler, uanset hvorledes den erhvervsdrivende opfattede situationen ved aftalens indgåelse.

Definitionens tredje led kan efter sin natur ikke finde anvendelse i relation til forbudet i § 2 mod uanmodet henvendelse. Det afgørende i relation til § 2 er, om henvendelsen fandt sted *med henblik på* at indgå aftale om en ydelse, som hovedsagelig er bestemt til ikke-erhvervsmæssig anvendelse for den anden part, jfr. nærmere i bemærkningerne til § 2, stk. 1.

Til stk. 3.

I langt de fleste tilfælde vil der ikke kunne opstå tvivl om, hvorvidt der efter definitionen i stk. 2 foreligger en forbrugeraftale. I de relativt få tilfælde, hvor der kan være tvivl, er det under hensyn til lovens formål fundet rimeligt at lægge bevisbyrden på den erhvervsdrivende, således at denne må bevise, at der ikke foreligger en forbrugeraftale, såfremt han vil påberåbe sig dette. Herved opnår man samtidig at tilskynde de erhvervsdrivende til at sørge for at få spørgsmålet afklaret, forinden der indgås aftale.

Bevisbyrdereglen forudsætter, at en aftale er indgået, og den finder derfor ikke anvendelse i relation til forbudet mod uanmodet henvendelse, jfr. sidste afsnit i bemærkningerne til stk. 2.

Til stk. 4.

En købeaftale, som indgås mellem to privatpersoner (ikke-erhvervsdrivende), skal som nævnt ikke anses for en forbrugeraftale. Det forekommer imidlertid, at en privatperson anvender en erhvervsdrivende som mellemmand i forbindelse med aftalens indgåelse, eksempelvis ved salg af brugte biler og både og ved salg af kunst og kunsthåndværk. I sådanne tilfælde er der formentlig i det væsentlige samme behov for beskyttelse af køberens som i tilfælde, hvor den erhvervsdrivende selv er aftalepart. Ligesom i de sidstnævnte tilfælde forhandler køberen med en professionel. Denne stiller eventuelt